

TALÁLKOZÁSOK

Lelkigyakorlat 2023. – nyitóelmélkedés

„Ezután Jézus Jerikóba ért, és keresztülment a városon. ²Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki a vámszedők vezetője volt. ³Szerette volna megnézni, hogy ki az a Jézus, de mivel alacsony termetű volt, nem látott semmit a sokaság miatt. ⁴Ezért előreszaladt, és felmászott egy fára, hogy lássa Jézust, aki arrafelé ment. ⁵Mikor Jézus a fa alá ért, felnézett rá, és azt mondta: „Zákeus, gyere le gyorsan, mert ma a te házában kell megszállnom.”

⁶Zákeus ekkor lejött a fáról, és örömmel befogadta Jézust a házába. ⁷Amikor látták ezt az emberek, egymás között morgolódni kezdtek: „Nézzétek, miféle bűnöshöz megy vendégségbe!”

⁸Zákeus felállt, és a vendégek előtt ünnepélyesen megígérte az Úrnak: „Uram, elhatároztam, hogy összes vagyonom felét szétesztom a szegények között. Akiket pedig megkárosítottam, azoknak négyszer annyit fizetek vissza kárpótlásul.”

⁹Jézus erre így válaszolt neki: „Ma érkezett meg az üdvösség ehhez a családnak, mivel Zákeus is igazán Ábrahám fia lett. ¹⁰Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse az elveszetteket, és megmentse őket.” (Lk 19,1-10)

Sorsdöntő találkozás lehetett.

Mi, ebben a felállásban régóta nem találkoztunk egymással. 2019-ben voltunk legutóbb együtt lelkigyakorlaton, aztán három év, 2020, 2021, 2022 kimaradt. Hiányzott, hiányoztatok. Az elmúlt években érzékeny veszteségek értek bennünket. 2019-ben Zoli ment el, aztán tavaly Bea, Molnár Gyuszi. Idén Kis Imre és Laci öccse, Isti. Velük ezen a Földön már nem találkozhatunk. Remélhetőleg egy másik világban igen.

Ez most itt egy újabb találkozás. Veletek, akikkel évtizedek barátsága köt össze. Nem mindig vagyunk jelen egymás mindennapjaiban, de tudunk a másikról, és ha baj van, összezárunk. Minden találkozás meghatározó veletek, minden bizonnyal a mostani is az lesz.

Mindannyiunknak voltak sorsdöntő találkozásai az életben, nekem is. A felsorolásom szubjektív lesz, és nem minden találkozás egyforma súlyú, számomra mégis fontosak.

A '70-es évek elején a szüleim elvittek a nővéremet és engem a Rezső téri hittanra. Megismerkedtünk Kovács Lacival, az ottani közösséggel, aztán egy lelkigyakorlaton Gyurka bácsival is. Tényleg sordöntő találkozás volt. Lelkesítő, felkavaró. Korábban nem hallott eszményeket (pl. erőszakmentesség) ismerhettem meg, valamint olyan emberekkel találkoztam, akik a mai napig meghatározóak az életemben. Ezek az emberek még mindig itt vannak mellettem – ti, meg még százannyian –, és nem lehetek elég hálás érte. Némelyek egészen hősiességek voltak képesek – katonaságmegtagadás, kitartó és áldozatos fáradozás kisközösségekért, a nagyközösségért, önfeláldozó karitás –, nélkületek biztosan másképpen alakult volna az életem, az életünk, és rosszabb forgatókönyv szerint.

Aztán az egyetemen találkoztam Gáborral, ami talán mondanom se kell, hogy az egész további életemet meghatározta. Voltak nehéz időszakaink, hasonlóan mindenki máséhoz – betegségek, szűkös lakáskörülmények, munkanélküliség, anyagi gondok, építkezés –, de Gábor rendíthetetlenül mindig ott állt mellettem. Természetesen dolgoztunk a kapcsolatunkon, de nem akarok nagyképűsködni, és be kell vallanom, hogy alapvetően szerencsém volt.

Aztán jöttek sorra a gyerekeink – újabb és újabb találkozások. Születésüktől a mai napig meghatározzák az egész életünket, a mindennapjainkat, ahogy a nagycsaládos lét is. Sok küzdelem, aggodás, de nem adnám semmiért. Aztán az aranyos csecsemőkből kisgyerekek, majd kamaszok és felnőttek lettek. Az ember talán kicsit szomorúan vagy büszkén megállapítja, hogy – Kányádi szavaival – „*a maguk útján, s nem utánad mendegélnék*”. De hát ez a dolguk.

Meghatározó helyszínt és embereket jelentett az életemben a Márvány utca. Védelmező közeg, valóságos inkubátor. Vannak onnan a mai napig élő barátságok, és közösségi tagjaink is lettek, amikor létrehoztuk a leadó közösségünket. Az eredeti csapatból már csak egy ember maradt. Volt, aki vissza sem nézve ment el, volt, akikkel megmaradt a kapcsolat, de az biztos, hogy mindannyian gazdagítottak, és hálás vagyok értük.

Viszonylag új – kb. 15 éves – az életünkben a bicikliscsapat. Mellettük újra átélem a fiatal-korom önfeledt perceit, a könnyfakasztó nevetéseket, a saját határait próbálgatását... Ugyanakkor fantasztikus emberek, és nem csak bokorbeliek. A beszélgetések során néha leesik az állam.

Közben megszülettek az unokáink, újabb találkozások, újabb világok felfedezése. Az ember csak ámul és bámul, és megajándékozottnak érzi magát.

Milyen találkozások várnak még rám? Ki tudja? Egy azonban bizonyosan: amikor szembe fogom látni az Istent, nem csak tükör által homályosan. Elgondolni ezt nem lehet, legfeljebb elképzelni. Nem mondom, hogy alig várom, de szembe kell nézni vele, hogy életünk utolsó fejezetei íródnak. Az ember próbál barátkozni az elmúlás gondolatával.

A világot megforgatni már nem fogjuk, esetleg csak abban a szegletében szebbé tenni, ahol élünk. Ehhez nagyon fontosnak tartom a hűséget. Hűséget a felismert igazságainkhoz és egymáshoz. Nem kis dolog a világ és a gyerekeink szemében sem, amikor megállapítják, hogy „ezek még ennyi év elteltével is szeretik még egymást”.

Thornton Wilder szavaival zárnám az elmélkedést:

„Nemsokára mi is meghalunk, minket is csak egy kis ideig szeretnek még, aztán elfelejtene. De a szeretetnek ez teljesen elegendő. A szeretet minden megnyilvánulása visszahull a szeretetre, amelyből fakadt. Annak, aki szeret, nincsen szüksége arra, hogy emlékezzenek rá. Van az elevenek országa meg a holtak országa, s a híd a szeretet; csak az marad meg, az az élet egyetlen értelme.”

[Kissné Kosztolányi Klára elmélkedése elhangzott 2023. június 23-án, a Bokor 6. régiójának lelkiyakorlatán]